

Ny VFSN-koordinatör i Managua

När dessa rader skrivs är det bara någon vecka till avresedatumet den 7 oktober.

Alltså stigande resfeber. Liksom växande högar av flyttkartonger och kom-ihåglappar: ring om det och det, skicka det och det, glöm för allt i världen inte bort allt det som borde ha gjorts för länge sedan.

Den enda som tycks helt oberörd av allt ståhej är Lisa, åtta månader in på andra levnadsåret. Även Olle, fyra i januari, är i det närmaste oförsäkamt avslappnad.

– Vi ska åka till Nicaragua, deklarerar han för alla som vill (och inte vill) höra. Där ska jag köpa mig en *helado* (glass).

Mycket snurr i huvudet alltså, både för mig och Agneta. Men framför allt en massa positiva tankar. En slags glädje över att det faktiskt blir av det vi har pratat om: en vistelse av just det här slaget medan barnen är små, innan de hunnit etablera sig med kompisar och skola och allting.

”En slags glädje över att det faktiskt blir av det vi har pratat om: en vistelse av just det här slaget medan barnen är små, innan de hunnit etablera sig med kompisar och skola och allting.”

En lång resa

Det blir en lång resa. Det var ett tag sedan nu som vi gjorde sådana, jag och Agneta, men förr gjorde vi dem ganska ofta. Hon bodde i Zimbabwe i flera år och arbetade för Forum Syd respektive *Zimbabwe Farmers Union*. Även jag var där i stort sett årligen under 1990-talet: först som ledare för Forum Syds ungdomsut-

byten i flera år, sedan som doktorand i ekonomisk historia (jag forskade om jordfrågan), och slutligen som frilansjournalist under det turbulenta valet år 2000.

Sedan dess är det främst Latinamerika som lockar. År 2001 gjorde vi en längre resa till

Honduras, Guatemala, El Salvador, Belize och Mexiko, och nu är det alltså dags att återvända!

John Lapidus

Tillträdande koordinatör för VFSN i Managua

Kampanjen mot IMF:s åtstramningskrav

Millenni målen för att minska fattigdomen har inte påverkat Internationella valutafondens krav på låga och minskade sociala utgifter i Nicaragua. Kommer valen i november att förändra situationen?

VFSN deltar i en internationell kampanj mot IMF.

Nicaragua är tillsammans med Bolivia, Haiti och Honduras ett av Latinamerikas fattigaste länder. Men till skillnad från Bolivia och Honduras, som har en BNP per capita ungefär som Nicaragua, lever här närmare 80 procent av befolkningen med en

inkomst under fattigdomströsklarna 2 och 1 dollar per dag. Motsvarande siffra för Bolivia är mindre än 35 procent. Under 1 dollar per dag lever i Bolivia färre än 15 procent, men i Nicaragua 45 procent av befolkningen.

Utbildningen inte prioriterad

Över hälften av Nicaraguas befolkning är barn och ungdomar där fyra av tio invånare är i skolåldern. Utbildning borde därför vara, enligt millenniemålen, en prioriterad rubrik i statsbudgeten. Så är inte fallet.

I Bolivia går 95 procent av befolkningen i grundskolan, i Nicaragua bara 80 procent. Alla dessa avslutar också grundskola i Bolivia, i Nicaragua endast 74 procent. Det är samma nivå som i ännu fattigare länder söder om Sahara.

Gymnasienivån uppnås i Nicaragua av 41 procent mot 71 procent i Bolivia

Sociala kostnaderna per capita 2002–2003 i dollar: Nicaragua 68, Honduras 126, Bolivia 136.

Siffrorna för undernärda, hungrande är i Nicaragua 27 procent. I de allra fattigaste länderna 25 procent och medeltalet för Latinamerika är 10,2 procent.

Nu har Bolivia i och med valsegern för *Movimiento al Socialismo* (MAS) och president Evo Morales fått en regering som ger hopp om en rättvisare fördelning av de nationella inkomsterna. Vad innebär de kommande valen för de fattiga i Nicaragua?

Lasse Wallin

Källa: Coordinadora Civil

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-No Derivative Works 2.5 Sweden License. To view a copy of this license, visit creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/